

Vážený pane profesore zakladateli,
Spectabilis, Honorabilisque,

jako sedmý řečník jsem překvapen absencí Sněhurky, pokud není míněna Resuscitace. Spíše se však jedná o paní sekretářku Moniku Kudelkovou, bez níž by naše setkání nikdo nezorganizoval, což si sama sobě dala k dnešnímu svátku. Mnozí už jste mne slyšeli mluvit o vašem oboru při Requiem za paní prof. Tábořskou v brněnské katedrále. Tehdy jsem doložil jeho starobylost na příkladu stvoření Evy z Adamova žebra v šestý den stvoření. Dnes vás chci ujistit, že stojím na vaší straně v zápase s hrobníky. S podivem a úctou se dívám, jak mnoha lidem pomůžete k útěku z jejich lopat. Neváhám říct, že se rovnocenně stavíte po bok Červených Bedrníků v době francouzské revoluční hrůzovlády.

Vaše dnešní situace je krajně obtížná. Pokrok lékařské vědy způsobil, že mnoho lékařů stojí mezi pacientem a smrtí. Tím jsou ovšem postaveni do těžko řešitelných dilemat. Jde především o spor o uzákonění euthanasie. Odkážu na svoje vystoupení v Senátu na odborné konferenci o daném tématu. Hlavním problémem přitom je morální rámec současné společnosti. Ta, kromě výjimek (zatím dosti častých, leč výjimek), staví na vrchol hodnot požitky. Z toho pak tato hedonistická společnost vyvodila, že život bez požitků ztrácí smysl a jako takový má být ukončen. Protože zároveň jde o společnost zbabělou, která veškeré nepříjemnosti strká na druhé, počínaje výchovou a konče ošetřováním nemocných, rozhodnou se lidé pro sebevraždu. Považují totiž svou situaci za bezvýchodnou. To je často úplná pitomost, protože zjištění, že nemůžu jíst tlačenku a na ohníčku upečené buřty, neuvedu víc než 20 km na kole nebo že se musím ze společnosti vracet dřív než ve čtyři hodiny ráno, za bezvýchodnou situaci nelze považovat. Naopak, bolesti při karcinomu, který mě do šesti až osmi měsíců sklátí v hrob, jednoznačně bezvýchodnou situací je.

Jenže naše společnost, podle pravidel o přesouvání nepříjemností na druhé, žádá, aby to legalizovaně dělali lékaři. A dokonce je k tomu zákonem chceme přinutit. Dilema euthanasie pak mění svou podobu. Chodíme k lékaři, aby nás léčil, nebo aby nás usmrtil? Moje stanovisko v této věci je, že se máme vrátit k Hippokratově definici pojmu *euthanasie* a uzákonit jediné pravidlo: U úmrtního lůžka musí stát stráž lásky, aby umírající měl do poslední chvíle jasné vědomí, že pro někoho něco znamená.

Užil jsem slova láska a musím o tom něco říct. Je vcelku jedno, jak to slovo chápete. Věřící křesťan ví, že láska je Bůh, jak to geniálně vyjádřil evangelista sv. Jan. Lidé, kteří v Boha nevěří, pracují s tím, že existuje jakési nutkání činit lidem dobro, pečovat o ně a dávat jim to najevo. V obou případech má láska charakter vanutí. Bohužel víme, že mezi námi žijí lidé chorobně sobečtí, kteří dříve nebo později se v různé míře stanou krutými. Říkáme o nich, že jim nic není svaté, ani život, o kterém rozhodují, zda má pokračovat nebo má být ukončen.

V úvahách o lásce jsem došel k modlitbě, o jejíž začátek bych se s vámi rád rozdělil: Bože, náš nebeský Otče, prosím tě o lásku, která je sám život. Jeho jediný důvod a jediný smysl. Dej, abych splynul s tím proudem, který od tebe vychází a k tobě se opět vrací, ale zachovej mi mou identitu. Dej, abych se hluboce napájel z jeho zřidel a radoval se z tvých darů. Prosím,

abys mne vedl k tomu, že s nimi budu nakládat s takovou vděčností a úctou, aby se můj život povýšil na liturgickou slavnost.

To vám přeji, protože *žít* je mnohem víc než vegetovat a *slavit život* je daleko víc než *žít*.

A teď už vám dám pokoj, abyste mohli popíjet a mlsat, povídat si, breptat, smát se, případně se i adolescentně hihňat. Jenom vás prosím, abyste moc nekřičeli. Jsme sice v hospodě, ale přeci jen v klášteře. Mohl by na vás přijít pan opat s berlou a nevím, zda bych vás před ním ochránil, i když jsme dobří přátelé.